

Szerkesztőségi iroda:
Rimaszombat, főtér 32. sz. a.
Ide intézendő a lap szellemi részét érdeklő minden közlemény és levelezés.

Bérmentelen levelek nem fogadtatnak el.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:
Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

GÖMÖR-KISHONT.

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN HÉT VASÁRNAPJÁN.

Kiadó-hivatal:
R.-szombat, Losonezi-utca 24. sz. **Rábely Miklós** könyvnyomdájában. — Ide intézendők a kiadó-hivatalt illető előfizetési pénz-, hirdetmény-, nyilttér- és felszólamlások.

Hirdetési díj:
Egy négy hasábos petsor térfogata 5 kr.
Bélyegdíj: minden beiktatás után 30 kr.

Nyilttér:
Egy sor 20 kr.

Előfizetéseket elfogad: A „Gömör-Kishont” kiadó-hivatala Rimaszombat Losonezi-utca 24. sz., nemkülönbön minden hazai postahivatal. — A előfizetések legzélszerűbben postautalvány útján eszközölhetők. — **Hirdetéseket** csupán a kiadó-hivatal vesz fel.

Politikai pártélet.

Nem a magas politikával akarunk foglalkozni, az az országgyűlés dolga meg a napilapoké és a politikai pártoké. Vidéki heti újság abba ne ártsa magát, hogy miként intézik a honatyák a haza sorsát, mert ezért megbüntetik. Azelőtt a megyegyűlések is beleszóltak az ország politikájába. Nagy eszmék nemes harszaga folyt a megyeház zöld asztala körül. Országos politikusok, nagy hazafiak öszülő hajjal, lángoló szívvel és szellemmel állottak itt egymás mellett a nemzeti ügy védelmezésében. A megye volt palládiuma az ezeréves alkotmányoknak. Nemzeti sérelmek, királyi leiratok, jogtalan követelések a megyék gyűlésein találtak hatalmas ellenzékre, a régi jó táblabírák tanácskozási termében, a kiknél legelső volt a haza és legutolsó volt a haza, a kiknek sorából kerültek Deák és Kossuth, Széchenyi és Vesselényi, s ezekkel annyi számosa öröknagyjainknak. A megyegyűlés nem állott a hivatalnok karból, s a négyszáz virilista tizedrészéből. Az értelmiség volt a főrend és a köznemesség; ott volt az öregje, hogy tanítsa és példát mutasson az új nemzedéknek, ott volt a fiatalja, hogy tanuljon lelkesülni a közügyért, tenni a nemzetért és tanulja szeretni a hazát. — A megyegyűléseken kelt ki csirájából a negyvennyolcadiki dieső korszak, az akkori országgyűlés az összes megyék vagyis a nemzet akarátának volt szószólója.

És mikor aztán a zsarnoki önkény bilincset vert a nemzet kezére, mikor eltűnt a nyilvános politikai élet, a megyeház bezárattott, a szabad szó börtönbe vitte a polgárt: akkor sem vezetett ki a nemzetből a nemzet sorsa iránti érdek; a hit erősíté, a remény

táplálta a hazafiakat, s ha semmit sem tehettek a közügyért, meghuzódva bizalmas baráti körben kísérték éber figyelemmel a meghalt életet, főztek terveket a feltámadásra — foglalkoztak a haza sorsával.

Azóta nagyot fordult az idők kereke a nemzet sorsa újra önkezőben van, még pedig nem úgy mint azelőtt, egyes osztályok kezében. Minden polgár kezében van letéve a legszentebb, legigazabb jog: részt venni a haza sorsának intézésében.

Tizenhárom éve már, hogy önállóságát visszakapta a nemzet, elég hosszú idő arra, hogy megerősödjék benne az alkotmányos élet iránti érzület. De nem ezt tapasztaljuk. Hanem tapasztaljuk ennek ellenkezőjét, azt, hogy évről-évre fogy a politikai életkedv, polgári és előkelő, gazdag és szegény mintegy apathiában szenved, közönyös az iránt, mit végeznek ott fenn órála, kit küldenek fel hogy végezzen.

Igen szomorú ez, hogy éppen most van így, mikor nagy szükség volna a választó polgárok szavára. Egy új országgyűlési ciklus előtt állunk, néhány hó választ el a képviselők választásától. Ott a hol érdeklődnek még a haza sorsa iránt, ott kezdenek is mozogni. Pártok alakulnak, s igyekeznek felkelteni a régóta alvó közönyt a honpolgár szívéből, igyekeznek lelkesíteni egy jobb jövő iránt, s előkészíteni a harszaga, mely néhány hó múlva nagy hullámokat fog vetni a politika nyílt tengerén.

Csak Gömörmegyében hallgatnak. Mintha Gömörmegyében minden ember hiúne a politikai praedestinációban; — vagy mintha itt nem volna egy független ember, nem volna egy elégedetlen ember. A jó hazafiak e helyen elfelejtették már azokat a vérrel irt napokat, melyeken a békés polgár úgy lángolt

a szabad eszmékért, hogy alkotmányos joggyakorlatát saját vérével fizette meg, de mégis gyakorolta azt.

Gömörmegyében nincs szükség szervezkedni, nincs politikai párt. Vagy tán csak emberek nincsenek akik hozzáfogni mernének a munkához?

Mi történik Rimaszombatban?

II.

A középiskolák (gymnasiumok és reáliskolák) rendezése törvény által régóta égető kérdése a hazai tanügynek. A javaslatok özönében még ma sem található föl az Ariadne-fonal, mely kivezetve az utvesztőből, hogy állam és egyház egyiránt nyugodt lélekkel fogadhassa a megoldást. Sok egymásba vágó érdekek szálait kell még addig kibontani, különösen pedig az idealisticus intenciókból leengedni az állam részéről, valamint a particularismusként erőszibasztó aspiratióiról lemondani.

Inkább semmi törvény, mint rossz törvény, szokták mondani. De a rossz törvény javítható. Avagy minden törvényünk tökéletes? Az 1868, XXXVIII. népisk. törvény korszakot alkotott, mégis azóta mily nevezetes s lényeges átalakulási processuson ment keresztül. No, de nem erről van szó.

Előbb-utóbb rákerül a sor s a középiskolák törvény által fognak rendeztetni. Erre kell készülnünk.

A rimaszombati egyesült protestans gymnasium súlyos viszonyok nyomása alatt jött létre. Az egyesülő felek egyike sem volt abban a helyzetben, hogy akár az uralkodott hatalom parancs-szavának, akár az előretolódott kor kívánalmainak eleget tehessen; meg kellett elégedniük, ha egyesült erővel fenttarthatták továbbra is a protestans

szabadság, a hazafiság s a tudomány ez igénytelen menedékhelyét. És helyét megállotta, habár, mint hat osztályu gymnasium, szerény körben mozgott.

Hét évvel ezelőtt beszámolt, midőn családi ünnepet ült negyedszázados fenállásának emlékére. Már akkor tudta, érezte, mindenki, hogy ez egyetlen magyarországi egyesült prot. középiskola betölti nemes hivatását.

S ki lón adva a jelszó: e gymnasiumot ki kell nyolc osztályuvá egészíteni!

Protestans szegénységére vall, hogy a ezél felé idáig vajmi keveset tehetett, bár egy nemeslelkű alapító ezer forintos hagyománya biztatólag intett feleje. Csakhogy késik a hátralevő negyvenkilenc ilyen apostol!

Mit csináljunk?

Rimaszombat városa nagy alkotáshoz látott. Fölállítja polgári iskoláját. Ragadjuk meg az alkalmat.

Midőn az egyesülés 1853-ban megtörtént, a nemes város tizezer pengő forintot alapított, hogy polgárainak javára e tanintézetben speciális reál-oktatást nyújtson. Az iskola legott parallel négy alsó gymnasiumi és reál-otályt rendezett be. S míg a reálirány hazánkban magasabb lendületet nem nyert, e berendezés életrevalónak bizonyult. De a későbbi viszonyok napi rendre tértek fölötté. A realisták felsőbb iskolákat kerestek; a reál irány pedig a gymnasiumi oktatás javára lón értékesítve.

Most a megújult eszme más köntösben jelenik meg előttünk. A polgári iskola az ipar érdekeit vonja körébe, de nem adja föl azon képzés formáját, melyet az értelmes polgári osztály tudományos alapon mai napság igényel.

TÁRCSA.

Hatos Imre.

— Elbeszélés. —

Írta: **Vidonyi József.**

(Folytatás.)

Rövid percek mulva az egész gyermekhad megugrott, szétkergette Hatos Imre.

Még most is a szemem előtt van, hallom szavát, a mint megállt a verenda előtt: adj egy hatost — mondván.

Majd keresztül szúrt fagyos tekintetével. Samu bátyám betette a bibliát. Mi kell neked Imre? — kérde.

— Adj egy hatost, — ismétlé másodszer is egész követelő hangon.

— Elég lesz a fele is Imre, mert szűken terem a hatos.

— Ide vele . . . de hamar.

— Ma rossz kedved van . . . gyere foglalj helyett mellettünk, megférünk hárman is.

— Nincs időm . . . adja ide szaporán a hatos felét . . . ki kell váltani Veronkát.

— Azok a gonosz gyermekek bántnak, csufolnak . . . ne vedd fel Imre, azoknak még nincs eszük. Ezzel kivett mellénye zsebéből egy négy krajczarost és Imrének nyújtván.

— Nincs eszük, de én azért még is rá-

jok szakajtom a csillagos eget, a sötét északát — szölt — és ott hagyott benünket.

— Szegény fiu! — sohajtott Samu bátyám.

— Rátok szakajtom az eget, a sötét északát. — hangzott jó darab ideig a távoli utcazból, azután ismét elesenedett.

Szerettem volna ez ember történetét ismerni, mely oknál fogva meg kértem atyámfia, ha tudja, mondja el.

— Szomorú história az Miska fiam. — nyertem válaszul — de azért el mondom, előbb azonban rágyujtok.

— Majoros Imre a becsületos neve. Most azonban azon oknál fogva, hogy mindenkitől hatost kér, Hatos Imrének csufolják.

— A legszebb legény volt az egész városban, annak idején. Vagyunkja is volt anyyi, hogy ha majd egyszer elkezd gazdálkodni, ne akadjon meg, ne legyen kénytelen kölcsönrel kezdeni. Édes anyjának szemefénye volt. Édes atyját igen korán vesztette el, talán nem is ismerte. Szerette mindenki a városban, jót mindenki, rosszat senki sem tudott felőle. Minden vasárnap, ünnep napon, első volt a templomban, utolsó aki elhagyta. Mikor mások vasárnap délután elmulatták az egész héten megkeresett bért, Imre otthon olvasott az édes anyjának széptörténeteket a kalendáriumból, máskor a szent bibliából. Nem virtuskodott sem verekedés, sem ivásban. A legnagyobb káromkodása ebből állt: zsiros bunda! de ezt is olyan lassan ejtette ki a

száján, hogy ne hallja meg senki. — Szívesen köszöntötte minden lányos mama, mert hátha... bizony nem rossz parthie. A lányok pedig csak úgy bomlottak utána. Egynek a tilinkozása tetszett, másnak a nótája, harmadiknak a göndör haja, negyediknek kis fekete bajusza tűnt fel, ötödik a hangját találta imádságosnak, a hatodik a járásában talált eszokolni valót — szóval kedves fiam szerelmes volt belé az egész város.

Más legényt kevélylyé tett volna e nagy szerenese, de Imrét el nem kábitotta, maga helyén volt a feje és szíve.

— Szent János-napkor mult huszonhat esztendeje, tűz támadt a virágos utczában. Kigyuladt a Vedres János uram háza.

János napját tartották; sütöttek főztek meg a Bandi is huzta. Egyszer csak lángba borult a mulató sereg feje felett a ház, vége lett minden mulatságnak még a Bandi is megugrott, féltette a hegedűjét. — Az oltásra senki sem gondolt; hasztalan is lett volna minden fáradság. A szerencsétlenség közepette a mulató sereg elvezette az eszét, mert azt sem tudták mit cselekedzenek.

Ezen módon történt Vedres János uraimékkal is. Megmentették a tele kúlcso, a sok dohányt, oldal szalonkákat, füstölt oldalast, az ezüst gombos dolmányt, a drága szervviánt, csak a beteg Veronkával nem gondolt senki, sem az édes apja, sem az édes anyja.

— Betegen feküdt Veronka egy kis oldal szobában.

— A veszedelem nőtt, már a tető összeomlott, a kamara ablakán ömlött ki a nagy fekete füst, meggyuladt belülről.

— Porig ég az egész ház — mondták.

A rettenő félelem kijózanította a Jánosnapot tartókat mámorukból, csak hogy már keveset segíthettek, semmit sem menthettek meg. A nagy szobából is kezdett ömleni a nagy füst. Veronka menthetetlenül oda vész — susogta a bámuló tétlen ember-csoport.

— Vedres János uram, Vedresné aszszonyénének sirtak-ritak, de azért még sem nyitottak be a nagy szobába, hogy kizhozták volna Veronkát.

— Száz ezüst forintot adok annak, a ki megmenti Veronkát — ordított Vedres János uram végre. Senki sem vállalkozott; senkinek sem volt kedve a biztos halál torkába rohanni.

A kamara belseje izzó parázs lett már. A legnagyobb veszedelem tetőpontján felébredt az apai és anyai szeretetök, be akartak rohanni a tüzes házba.

— Maradjanak — szölt szeliden hátuk mögött Imre, Veronkát megszabadítottam én, és nem kívánok érte jutalmat. Mikor Vedres János uram felelni akart, akkor már az égő házba lépett Majoros.

Feszült figyelemmel várt mindenki, még a léleketüket is elfojtották. Vissza fog-e jönni? nem fognak-e mind a ketten ott maradni?

Innen van, hogy a polgári iskola alsó négy, méginkább a három osztályának tanterve*) tökéletesen összevág a gymnasium és reáliskola ugyanazon alsó osztályainak tantervével. Ennek oka, mert vannak tanulók, kik a polgári iskola ezen alsó osztályából a gymnasiumokba és reáliskolákba lépnek át s ily berendezés mellett akadálytalanul a következő osztályba át is léphetnek azon hozzáadással, hogy a gymnasiumba lépők tartoznak megfelelő fokú latin nyelvbeli ismereteiket külön vizsgálat által igazolni, valamint a reáliskolába lépők a francia nyelvből tesznek vizsgálatot.

Ezért taníttatnak a polgári iskola tanterve szerint a latin és francia nyelvek, mint rendkívüli tantárgyak „a tanítási rendes órákon kívül azon növendékeknek, kik az iskolai év elején vagy maguk jószántából vagy szülőik rendelkezéséből egyik vagy másiknak tanulására vállalkoznak.”

Ime ez a kapocs, melyvel összeköthetjük a fölláttandó polgári iskolát a gymnasiummal.

Mosolylyal veszed tán, szives olvasó, a fölvetett eszmét. Legyen ez jó akaratú skepsised addig, míg jövőre ki-magyarázom. f—j—

Társadalmi tevékenységünk.

Sokan vádoltak bennünket arról, hogy városunk tetterős közönsége beteg, s betegsége nem egyéb, mint a fásultság, a közöny. A „sok” közül egyeseknek (a józanabbaknak) tökéletes igazuk volt. Mi is a magunk szerény hatáskörében nem egyszer tettük meg a „rovás“-t; mert fájt az, hogy társadalmi életünk pang, a közjólét, közművelődés, tehát az előrehaladás el van zsibbadva. E pangást, elzsibbadást azonban szerencsére orvosolni lehetett. — most már mondhatjuk: lehet.

Rimaszombat lelkesi megmutatták, hogy tudnak tenni; belátták szükségét, hogy újra virágozzék társadalmi életünk s meghozza a célhoz vezető legközelebbi utat s a közmegelegedés gyümölcsét.

Most már a társadalmi közvetítő és közlekedési eszközök rendelkezésünkre állanak.

A f. hó 9-én tartott „nagy gyűlés” kibontotta a zászlót: s o r a k o z u n k!

A buzgó elnök Baksay István ur kifejtette a társas összejövetel nemességét, czélszerűségét; a többiek hozzá

szóltak, — úgy a mint vártuk, úgy a mint illik.

Molnár József ügyvéd ur mint egy szűkebb körü értekezlet megbízottja a gyűlés elé terjeszté többek azon indítványát, hogy városunkban laza társadalmi életünk felírására rendezünk közvaesórákat, összekötvé olykor olykor táncmulatsággal, hangversenyvel, mire nézve a családokat általában kellene fölkérni, e szempontból létesítsék egy kisebb, működő bizottság.

Bornemisza László ur megjegyzi kívánta, hogy egyesek ne tekinték idegenszerűnek ez indítványt, ne tekinték a közvaesórákat mintegy czélnak, de igenis eszköznek a társadalmi érintkezés, ismeretsegre nézve; illetén érintkezések átmennének felolvasásokra, más társas összejövetelekre.

Bodor István tanár ur kifejezé, hogy talán az volna a mostani összejöveteli cél: miként állapodtak meg az egyes testületek, melyeknél a közönyösség jegét volna czélunk megtörni, erre nézve indítványozza, hogy ébredjenek fel azon egyletek, társulatok, melyek eddig csak tengődtek és küzdöttek a lét és nem-lét haláltusájával (pl. tűzoltó egyesület), s azután támogassák egymást, vonassanak egy kalap alá.

Terhes Pál ur csatlakozik előtte szóló véleménye és indítványához, kérde: miben történt megállapodás, kijelenti, hogy a szinügyi bizottság és működvelő társaság tulajdonképen egy hatáskörű, miért van elválasztva? mire nézve többek kimondják, hogy a szinpartoló bizottság a szini évad befejeztével megszűnt.

Bornemisza László ur kimagyarázza, hogy azért hívtak össze az egyletek: miszerint azok érdekei a közérdekkel összejöjjenek, hogy közösen vegyenek részt a mozgalomban, a társas élet jelentősebb működéseiben. Azt is megjegyzi, hogy társaséletünk ne csak mulatságokból álljon, de kiterjedjen a mozgalmi élet minden részére, a hasznosra is. Sok van olyan, a minék szükségét érezzük; így pl. uszoda, vagy volt tűzoltó egyesületünk, annak virágjait elültettük, de nem öntöttük, fogjunk hozzá! miért is minden egyesület álljon elő hatáskörével, programjával. (Eljenzés.)

Hevessy Bertalan ur csatlakozik hozzá: mindenik egyesület jelölje ki tevékenységi hatáskörét. Mondjuk ki, hogy mi történjék első sorban, a mit pl. pengentünk: legyen közvaesóra, utána ekkor és ekkor működvelői előadás, olcsó belépti díjjal séta-hangverseny stb.

Szóllósy István a dalárda alelnöke, mint annak képviselője kijelenti, hogy a daltársulat szives közreműkö-

dését jótékony czélú összejövetelekre, érintkezésekre örömmel ajánlja fel.

Tóth József ur annak ad kifejezést, hogy először is csak rövid időre állapítsuk meg a programot, pl. hat hétre, ezzel előre visszük a társadalmi életet.

Groó Vilmos tanfelügyelő ur a kifejezettek elvben való elfogadását mondja ki, a gyakorlati működésre ajánl egy kiküldendő végrehajtó bizottságot.

Leugyel Andor ur indítványozza, hogy ez a bizottság „rendező” czímmel minden egyesületből hozzon össze férfiakat, pl. első sorban elnököt, alelnököt, így pótlólag kiegészítették a már existáló szűkebbkörű bizottság.

Elnöklő Baksay István ur felteszi a kérdést: látja-e szükségét a nagy-gyűlés, hogy az így összehozott bizottság megkezdje működését?

Igennel feleltek mindnyájan. Erre a választmány kimondta a felsoroltak elfogadását, megtette a szükséges intézkedéseket s a czél első eszközét: a közvaesóra megtartását.

Ezek után kevés a mondani valónk. A megtört uton könnyű a haladás.

Teljes hitünk, hogy e társadalmi eszmék némi tért vívnak, a közös czélok eléréseért kettőztetett szorgalommal és erővel fognak dolgozni a felhívottak, a közönség támogatása így el nem maradhat.

Föllépésünk ideje elérkezett, az egyesület, társulást a hangosan és réggen nyilatkozó szükségérzet hívja életbe.

Kovács Béla.

Néhány szó a koresolya-egylet érdekében.

T. szerkesztő ur! Bees lapjának hasábjait szives engedelmével bátor vagyok közérdekű tárgyban igénybe venni.

Rimaszombat társadalmi élete egy új tényezővel gyarapodott.

A téli unalmas napok minél élvezetesebben leendő eltöltésére, néhány lelkes egyén kezdeményezése folytán, a rimaszombati koresolya-egylet múlt év decz. hó 23-án tényleg megalakult.

Említett napon tartott közgyűlésen az egyleti alapszabályok megalapítottán, addig is míg egész terjedelmében közöltetnénk, szabad legyen azok lényegesebb pontjait közlé tennem.

A rimaszombati koresolya-egylet tagja lehet minden művelt egyén, ki az egyesület iránt érdeklődik.

Az egyesület alapító tagjává lesz az, ki egyszer-mindenkorra legalább 10 ft o. ért. az egyesület pénztárába befizet, pártoló tag ki 1 ft o. é. évdíjjal járul az egyesület czéljai előmozdításához; rendes tag: ki 1 ft 50 kr. évdíj fizetésére kötelezi magát. A kívánathoz képest bármikor kiszolgáltatható tagsági jegyek kiváltása után, mindenki jogosítva van a jégpálya szabad használatára.

Hogy azonban nagyobb számú családok némi előnyben részesüljenek, legalább három tagból álló család részére személyenként egy

nyugta esapta maga után az ajtót, hogy még az ablakok is megrösztek. Vedres János pedig elkezdte mind a kettőt dehonesztálni, moadván: ugyan ugyan, van-e jó dolgotok, hogy nyáljútók-faljátok egymást, miután egyebet sem tudátok, pedig sok van még addig hátra, míg egymáséi lehettek. Bakancsot is kaphat Imre tavasszal, a mit én nem kívánok, de ne is adja az Isten.

— Nem lesz én belőlem katona, — szólt szives hangon Imre, — mert egyetlen fia vagyok édes anyámnak. A törvény is megkímél. Ha elvinnének, valjon ki viselné öreg anyám gondját? Kötya-vetyére menne kis vagyonom. Édes anyámnak pedig meghasadna a szive.

— Mind való igaz öcsém, válaszolá Vedres János, hanem azt el nem tagadhatod, hogy messze van még a tavasz, sok minden történhetik tavaszig. Addig bizony rakásra halhatunk mindnyájan. Azért én azt mondom, jó szíved neked öcsém, várjatok tavaszig, ha az Isten megszabadít, nyitva előttem házam ajtaja, hanem addig... ne kényszerítsetek hogy kimondjam... (Folyt. követc.)

Virág-szálak.

(Böngészve az irodalom kertjéből.)

A szerelem a mindenségnek egyetlen lényben való öszpontosítása, s egyetlen lénynek az Istenig való felemelése.

írtjával családjegyek, vidéki tagok részére pedig, a jégpálya egyszeri használatára, egyesület tag bevezetése mellett, 30 kros beléptijegyek adatnak ki.

Az egyleti igazgatást az elnök, alelnök, titkár, pénztárnok és 4 tagból álló választmány teljesíti, kik is fentemlített közgyűlésen titkos szavazás útján szótöbbséggel lettek megválasztva. (Már hoztuk a neveket. Szerk.)

Jégpályánál legalkalmasabbnak találta az egyesület a Rimaszombat és Tamásfala között, a városi káposzta földek alatt fekvő közlekedési utat, s miután a nemes városi tanács az egyesület szükségességét elismerte, nevezett tért az egyesület főmállása tartamára minden díj nélkül átengedni kegyes volt, mely szives figyelemért, az egyesület nevében öszinte köszönetünket kifejezni van szerencsém; a kiküldött bizottság máris gondoskodott, hogy a beállott koresolya-idény mielőbb megkezdhető legyen. Az ünnepélyes pályamegnyitás különben annak idején közzé fog tétetni.

Addig is, a választmány megbízásából szabad legyen az érdeklődő n. é. közönségnek, kiváltkép a „szép-nemet” tiszteletteljesen felhívnom: hogy a mennyiben az egyesület iránt érdeklődik viseltetnek s a beléphetésre igényt tartanak, tiszteljék meg becses figyelemükkel ifjú egyesületünk, s lépjenek minél tömegesebben annak kebelébe, hogy városunk társadalmi élete e téren is mielőbb föllevenüljön s e nemes testedző sport minél többeknek nyújtson kellemes időtöltést s szórakozást.

Egyleti gyűjtő-ívek: Leugyel Samu pénztárnok, Kishouthy József pályafelügyelő és Dr. Löcherer Tamás választmányi tagnál vannak, kik bármikor szives készséggel nyitják meg ivateket az egyesületbe lépni kívánóknak.

Rimaszombat 1881. január hó 12.

Ifj. Badinyi Gyula, e. titkár.

Nőiipar-kiállításunk érdekében.

Az országos nőipar-kiállítás munkaerőnk gyarapítása szempontjából kiváló fontossággal bír.

Nem kevesebb, mint közel 8 millió nő-lakoshoz intézi az országos nőipar-kiállítás végrehajtó bizottsága felhívását, hogy gyűjtse- nek össze minden női munkát az 1882. év május hó 1-jén meggyújtandó Nőiipar-kiállításra. „Ennek czélja: föltüntetni azon iparágakat, melyekben a magyarországi nők foglalkoznak, hű képet nyújtani a női kézimunka eddigi haladásáról, az abban nyilvánuló izlés fejlettségéről, szakjelentésekre foglalandó javaslatok által, végül alkalmat szolgáltatni a netaláni hiányok pótlására és a nők munkakörének terjesztésére.”

E magasztos czél támogatására sorakozik ma kedves hazánk művelt lelkű nőközönsége; szivesen gyűjtögetik a munkát, mintát, hogy hivatászerűleg értekesítsék munkajegyüket.

Hittük, hogy megénk nőközönsége is szerepelni fog! Mikor nem ért meg e megye intelligens nőközönsége a kor, a haladás szavát? A társulást magasztos eszméjének hány nőegylet közötti lételet meggyűlésben, hány humanus intézmény áldja a nemes szívű nőkben teremtojét. — ápolóját?!

A női munkaképességnek helyes irányban való terjesztésére czélzó törekvés közelről érint bennünket is. Gömörmege nőközönsége sem menthető fel teljesen azon vád alól, hogy a nők munkaképességüket nem értekesítik. Pedig a nőimunka, mi egyrészt erkölcsi jelentőségénél fogva nagy befolyást gyakorol társadalmi fejlődésünkre, másrészt, (a maguk erejére utalt nők tisztességes ekzsztentenciáját biztosítván),

Azok boldogságához kik egymást szeretik, Isten egyebet nem tehet, minthogy őket végnélküli tettel ajándékozza meg.

Isten az ég teljessége, az ember teljessége a szerelem.

A csillagokat csodálják, mert ragyognak és felfoghatlanok; de a nőt, ha nő, sokkal kedvesebb ragyogás veszi körül, és sokkal nagyobb titok környezi. — ez a nőiség.

Élő lények levegő hiányában megfulladnak. Szerelme hiányában meghalnak, rettentő dolog: a lélek megfojtása.

Ha a szerelem két angyali lényt szent egységbe egyesített és összeolvasztott, az élet titkát mindketten felfedezték. Ezek után ők egy és ugyanazon sors két végpontja, egy és ugyanazon lélek két szárnya.

Semmi sem elégíti ki a szerelmet. Ha valaki boldog, a paradicsomba vágy, ha a paradicsomot élvezi, a mennyet kívánja. Tanuld meg szerelmes: hogy a szerelmeben van anynyi szemlélődés s több gyönyör, mint a menyben.

